

[Arnfast.]

Men jeg må sige, at når jeg ser resultatet, der er kommet frem i betænkningen, så forekommer det noget pauvert, og jeg kan kun her sammenfattende sige, at vi vil ikke stemme for de ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet. Men igen her må jeg sige, at det havde da været godt, om de øvrige partier, der har flere pladser i det erhvervsøkonomiske udvalg, havde ladet sig repræsentere af eventuelt flere fløje i deres partier, så havde vi igen været stillet noget lettere i arbejdet og havde haft lettere ved at afgive en betænkning, som ville give denne debat et mere roligt forløb.

Men det er nu historie. Vi skal se frem, der er stadig væk mange uløste opgaver, ikke mindst arbejdsløshedsbekæmpelsen. Vi kan beklage, at disse forhandlinger f. eks. har hindret en afgørelse eller i hvert fald en afgørende forhandling omkring forsvaret. Nu må vi prøve at skabe os tid til at få også disse forhandlinger afsluttet. Efter at olieafgifterne på grund af prisbindingerne ikke er aktuelle i dette finansår, vil der være mulighed for, at vi nu kan tage fat på dette langt alvorligere problem. Vi er stadig i arbejdstøjet, og vi er parat til at forhandle, også efter at folketinget på denne dag har slået koldt vand i blodet.

Erhard Jakobsen (CD):

I tilslutning til hr. Arnfasts bemærkninger vil jeg gerne sige et par ord om baggrunden for forslaget og om det, forslaget indebærer.

Jeg synes, der er grund til at trække op, hvad man med rimelighed kan stille af forventninger til det, vi er i færd med at lave her. Det er jo, som om man igen skal høre, at dette kan ikke løse Danmarks problemer. Men det er der da ingen der har drømt om. Man skal i hvert fald være ualmindelig uvidende om politiske og økonomiske forhold, hvis man tror, at Danmarks problemer er så enkle og så få, at man med nogle få paragraffer kan klare det i folketinget. Det kan ikke siges tit nok til offentligheden, at denne forestilling, der er ved at danne sig, om, at man bare kan lave en indkomstpøolitik, så klarer man det, og vil man ikke det, så klarer man det ikke, ikke er rigtig. Selve ordet indkomstpøolitik er jo fuldstændig vildledende. Det lyder, idet politik jo er noget, folketinget laver, som om vi herinde kunne bestemme, hvad indkomsterne i befolkningen skal være. Det kan vi jo overhovedet ikke. Det er en komplet misforståelse. Indkomster i befolk-

ningen opstår dels for lønmodtagerne ved hundredtusinder af private aftaler, som vi ikke kan bestemme over og ikke kan kontrollere, dels gennem et stort, stort antal priser, avancer, fortjenester, tab osv. Alt det har folketinget næsten ingen indflydelse på og bør ikke have det, hvis man ønsker at opretholde det privatkapitalistiske system, og det gør vel 90 pct. af befolkningen, hvis de fik tænkt sig om og fik lejlighed til at tage stilling til det.

Vort andet store problem, og dér, hvor slagordene hele tiden løber, er, at arbejdsløsheden skal bekæmpes. Ja men hvorfor vil man ikke sige rent ud til befolkningen, at jo mere vi bringer arbejdsløsheden ned, jo mere vi bringer beskæftigelsen i vejret her i landet, desto større bliver vort valutaunderskud? Og omvendt angriber man os for, at det store valutaunderskud er der. Ja men forstår man da ikke, at hvis vi effektivt skal bekæmpe det store valutaunderskud, så sætter vi arbejdsløsheden i vejret? Den knibe er enhver regering i, og her gælder ingen kunstgreb, hverken den ene eller den anden løn- og prisordning, ej heller en skattelettelse. Det ville være som benzín på bålet i den givne situation.

Det er på den baggrund, jeg synes, at den holdning, som partiet venstre øjensynlig vil tage, er helt uforståelig. Det er mig ganske ufatteligt, at venstre ikke realistisk erkender, at det, der ligger her på bordet med augustforliget og så den opstramning, der nu finder sted, er mindst lige så meget som det, venstre nogen sinde havde kunnet opnå ved sit forslag i 1973 om pris- og lønpause. Jeg siger: mindst lige så meget. Jeg tror, det er mere, når jeg betænkter folketingets sammensætning dengang, når jeg betænkter, at venstre ikke ville have fået socialdemokratiet med og derfor ville have mødt tifold protest ude fra arbejdspladserne. Derfor burde venstre realistisk erkende, at det forslag, der ligger her, er mindst lige så meget og måske mere, end Hartlingregeringen selv kunne have opnået i sin tid. Hvis venstres medlemmer derfor i dag stemmer imod dette forslag, ja, så fremtræder med næsten uhyggelig tydelighed forståelsen af, at hele Hartlingregeringens såkaldte helhedsplan var et valgnummer, det var noget, der kun skulle bruges til at agitere på, det var noget, man ikke ville arbejde for; for ville man arbejde for det dengang, hvor landets situation var bedre end nu, hvor i alverden tør man så forsvare ikke at støtte ethvert lille skridt – og dette er oven i